

тж си, чистж и праведнж отъ сичкы злы и неправедны дѣла; комуто и на умъ не иде, че на кждѣто очи да мѣтне сичкы-тѣ створенія, отъ сѣкж еднж странж, го призовавътъ да познае Великаго, Праведнаго, Благаго и Прѣмудраго Творца, юще го наставляватъ и учятъ, какъ да възвыси умъ-тѣ си отъ видимы-тѣ и чювствителны-тѣ къмъ невидимы-тѣ и умственны-тѣ. Плътскый е най-послѣ този, комуто пристоятъ онѣзи пророческы думы: *Очи има и не види, уши има и не чюе.* Такъвъ който е, в християнинъ ако е, той е само по случаю християнинъ. Каквото че вѣрува и праѣи само отъ единъ обичай го вѣрува и праѣи; нити грыжа има, нито пакъ ся понечя да пораспыта, какво е училъ и заповѣдалъ чловѣко-любивый Спаситель нашъ, и кое пакъ сж измыслили и приложили чловѣци-тѣ за толкозъ стотинъ години слѣдъ него. Ето ти въ малко думы плътскый чловѣкъ, за когото нищо друго неможе да ся рече, освѣнъ, родилъ ея, живѣлъ и умрѣлъ!

Сега прѣдстави си самичкъ другъ чловѣкъ, който не е подобенъ на реченныхъ, азъ немамъ нужда да ти го описувамъ на широко, самото сравненіе ще тя научи какво ще да сѣдишь за него. Нѣкой не мръзи *своего тѣло по храни го и грѣе го*, казува Апостоль Павелъ. . . . Чловѣкъ е длъженъ да пази тѣлото си чисто, цѣло и здраво, но въ сжщото врѣме е длъженъ умѣренно и благопристойно да изпълнява тѣлеснытѣ свои прищѣвки и да ги покорява на разумъ-тѣ; да живѣе честно и полезно; выжгы да ся стареа за просвѣщеніе то на разума си и за украшеніе на нравытѣ си; да гледа споредъ силжтж си и възможность-тж си, както себе си така и ближнитѣ си, да совършенствува; да изпълнява своиѣ длъжности, или като по-старъ или по-младъ, споредъ чина и званіе то въ което го е небесный промысль поставилъ. Такъвъ чловѣкъ не ся нарича плътскый по словесенъ, разуменъ и, съ еднж рѣчь, почтенъ чловѣкъ.

Пыташь мя, кой съмъ азъ, и кой ми е далъ власть да земамъ на себе си учителскый тонъ? Между петъ шесть милионы Българи Богъ щѣлъ, да ся роди и азъ. И тѣй, чловѣкъ Словесенъ като съмъ, имамъ отъ Бога даденж-тж и природнж власть да съобщавамъ на другы-тѣ мои